

O adevărată bijuterie, așa am simțit această carte (“În pas de 17”-’’În ce mă privește”) a cărei autori: Domnul Marin Slujeru și Doamna Doina Rândunica Anton, două suflete înzestrate cu sensibilitate și har poetic au reușit să extragă seva cuvintelor, ca pe-o nestemată și să ne-o dăruiască nouă, cititorilor. A fost dragoste la prima vedere, prima atingere, prima citire.

Am parcurs acest volum ca o desprindere, o înălțare, o călătorie în sancuarul Yasukuni din Japonia, unde există un obicei de o frumusețe aparte denumit:
Hanami-
privitul florilor; înflorirea cireșilor (
Sakura
) simbolizând împlinirea spirituală, atingerea idealurilor, cu alte cuvinte desăvârșirea ca ființă pe de-o parte, efemeriatatea vieții pe de altă parte.

Aici fiecare cuvânt este încărcat până la sânge cu o emoție aparte, solidă, gravă, citez:

”Sin-gu-ră-ta-te/ce cuvânt lung în zile/de iarnă scurte
” (la Domnul Marin), o corespondență am regăsit când am întors cartea, la Doamna Rândunica: ”Mi-am implântat singurătatea până la oase”. Cartea este tip duplex: un singur suflet cu două intrări, o casă numai bună de locuit. O casă împodobită, citez “
Vai, stau să cadă!/albe, în vânt, pe pervaz/flori din livadă.
” cu atmosferă de sărbătoare extrasă din țînuturi vii, gata să se evapore, citez “
Ceaiu-n livadă/pe porțelanuri umbre/de flori de cireș
.” sau “
Ceaiu-n grădină/gazda schimbă chimono/după chimono
”.

Autorii dau viață cuvintelor și uite așa ne fac să savurăm fiecare literă, ”cum fluturii fug/tot în ultima clipă/fostul drum de fier”. O desfătare a tuturor simțurilor: flori după inimile noastre stau lipite pagină lângă pagină: brânduși, orhidee, trandafiri, crizanteme, lăcrămioare: dându-ne impresia că ne plimbăm prin cea mai încântătoare grădină în care ne putem opri vreodată.

Poeta Rândunica Anton, afirmă, citez: “
nu pot să nu scriu, inimii mele i-au crescut degete
” apoi, face o aluzie la cercul poeților de pretutindeni despre care spune:
„Noi nu vorbim, dar tragem de inima pieței ca de un clopot”
. Marin completează: “
Poeți suferinzi, micul oraș respectându-i încă de tineri”
. M-a impresionat îndemnul poetei “Scrie-mi pe cer! Azi sunt cer.” și modul în care privește împlinirea acestei dorințe: ca un gladiator ce se luptă cu umbra unui sărut.

Am lecturat această carte, dintr-o suflare, savurând fiecare cuvânt, nu puteam altfel.

AUTOR: Antonia Luiza Zavalic